

Nr 37/22.05.2020

Către

Avocatul Poporului

Str. George Vraca nr. 8, sector 1

Fax: 021.312.49.21

E-mail petitii@avp.ro

Stimată doamnă RENATE WEBER,

Subscrisa ALIANȚA SINDICATELOR DIN TEHNOLOGIA INFORMAȚIILOR ȘI COMUNICAȚII („ANTIC”), federație sindicală reprezentativă la nivelul sectorului de activitate din tehnologia informației și telecomunicații, cu adresa de corespondență în București, B-dul 1 Mai nr 51-55, cam 405, sector 6, reprezentată legal de președinte CRISTIANA MATEI, se alătură demersului inițiat de **SCA Piperea și Asociații** prin prezenta adresă, *în temeiul art. 15 alin. (1) lit. i) din Legea nr. 35/1997 privind organizarea și funcționarea instituției avocatului poporului, formulăm prezentul*

MEMORIU,

prin care vă solicităm sesizarea de urgență a Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a următoarelor acte normative:

- I. Legea nr. 55/2020** privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19 **în integralitate; în subsidiar, vă solicităm atacarea doar a art. 4 alin. 1), 3) și 4), art. 6 alin. 1 lit. c), a art. 9 alin. 4) și ale art. 13 din Legea nr. 55/2020** privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19 (denumită în continuare „Legea nr.55/2020”).
- II. Hotărârea nr. 5/2020** pentru încuviințarea stării de alertă și a măsurilor instituite prin Hotărârea Guvernului nr. 394/2020 privind declararea stării de alertă și măsurile care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, **în integralitate** (denumită în continuare „Hotărârea nr. 5/2020”).

Sesizarea Curții Constituționale cu aceste excepții de neconstituționalitate este justificată de faptul că actele normative menționate anterior încalcă în mod flagrant prevederile Constituției României, după cum vom arăta în cele ce urmează.

I.1. Neconstituționalitatea Legii nr. 55/2020 în integralitate

În primul rând, arătăm faptul că Legea 55/2020 este neconstituțională în ansamblul său întrucât la momentul adoptării sale era în vigoare un alt act normativ cu același obiect de reglementare, și anume: OUG nr. 68/2020 pentru modificarea și completarea unor acte normative cu incidență în domeniul managementului situațiilor de urgență și al protecției civile.

În acest sens se impune o scurtă reiterare a evenimentelor și actelor normative adoptate în ultima perioadă în legătură directă cu starea de alertă, obiectul Legii nr. 55/2020.

Ordonanța de Urgență nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență prevedea la art. 2 lit. f) că starea de alertă se *„declară potrivit prezentei ordonanțe de urgență și se referă la punerea de îndată în aplicare a planurilor de acțiuni și măsuri de prevenire, avertizare a populației, limitare și înlăturare a consecințelor situației de urgență;”* iar potrivit art. 20 alin. 1 lit. c) Comitetul Național *„declară, cu acordul primului ministru, starea de alertă la nivel național sau la nivelul mai multor județe, coordonează gestiunea situațiilor de urgență și declară încetarea stării de alertă”*.

Conform art. 4 din Ordonanței de Urgență nr. 21/2004, anumite acțiuni și măsuri puteau fi întreprinse pe perioada stării de alertă.

La data de **11.05.2020**, Secretarul General al Guvernului a înaintat către Camera Deputaților Proiectul de lege privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID – 19, actualmente Legea 55/2020, lege adoptată cu modificări de către Parlament. La data de 13.05.2020 legea a fost transmisă spre promulgare către Președintele României, iar la data de 15.05.2020 a fost publicată în Monitorul Oficial, și la data de 18.05.2020 a intrat în vigoare.

În data 13.05.2020, Curtea Constituțională¹ a admis excepția de neconstituționalitate formulată de Avocatul Poporului și a constatat că dispozițiile art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență sunt constituționale **în măsura în care** acțiunile și măsurile dispuse pe durata stării de alertă **nu vizează** restrângerea exercițiului unor drepturi sau a unor libertăți fundamentale. În consecință, sfera acțiunilor și măsurilor ce puteau fi întreprinse pe perioada stării de alertă s-a redus.

Cu toate că în data de 13.05.2020 fusese trimisă spre promulgare o lege care urma să reglementeze regimul juridic al stării de alertă, la inițiativa Guvernului, la data de 14.05.2020, același Guvern a adoptat (trecând peste Decizia CCR nr. 157/2020) Ordonanța de urgență nr. 68/2020 pentru modificarea și completarea unor acte normative cu incidență

¹ Decizia CCR 157/2020.

în domeniul managementului situațiilor de urgență și al protecției civile. Prin această Ordonanță de Urgență au fost abrogate/modificate parte din prevederile OUG 21/2004 și totodată s-au introdus noi prevederi legale, care aveau să permită luarea Hotărârii nr. 24/2020 de către CNSU. Prezintă relevanță dispozițiile art. 4 (astfel cum a fost modificat), art. 4¹, 4², 4³, 4⁴, 4⁵, 4⁶ din OUG 21/2004 varianta actualizată prin OUG 68/2020, care în esență, **au același scop** cu cel al Legii nr. 55/2020, respectiv **instituirea stării de alertă și măsurile** ce pot fi întreprinse pe această perioadă, autoritățile îndrituite să le aplice.

La data de 18.05.2020 a intrat în vigoare Legea nr. 55/2020 și în aceeași zi Guvernul României a adoptat Hotărârea de Guvern nr. 394/2020 privind declararea stării de alertă și măsurile care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei COVID - 19 împreună cu anexele 1, 2 și 3.

Interesant de observat este faptul că la art. 72. alin. 2) din Legea 55/2020 se prevede că ”(2) Pentru starea de alertă instituită pentru prevenirea și combaterea unei pandemii COVID-19, dispozițiile art. 2 [lit. f](#)) și [m](#)), art. 4 alin. (1) [lit. b](#)), [alin. \(2\)](#), [\(5\)](#) și [\(6\)](#), art. 20 [lit. c](#)) și [d](#)), art. 21 [lit. c](#)), art. 22 [lit. c](#)), art. 23 [lit. c](#)), art. 24 [lit. c](#)) și [art. 42](#) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004 [...] **nu sunt aplicabile**”.

Or, aceste articole, la data intrării în vigoare a legii, erau fie **abrogate** prin Ordonanța nr. 68/2020 (și ne referim la art. 2 [lit. f](#)), art. 4 alin. [alin. \(2\)](#), [\(5\)](#) și [\(6\)](#), art. 20 [lit. c](#)), art. 21 [lit. c](#)), art. 22 [lit. c](#)), art. 23 [lit. c](#)), art. 24 [lit. c](#)) fie **modificate** prin același act normativ ([art. 42](#)). Textul articolelor, însă, era inserat în cuprinsul articolelor nou introduse, respectiv 4¹, 4², 4³, 4⁴, 4⁵, 4⁶ din OUG 21/2004 varianta actualizată prin OUG 68/2020.

Practic, în prezent există **două acte normative care reglementează același lucru** și anume: instituirea stării de alertă și măsurile ce pot fi dispuse pe perioada în care este instituită starea de alertă.

Această *dublă reglementare* încalcă în mod vădit prevederile art. 13 (privind integrarea proiectului în ansamblul legislației), art. 14 (privind unicitatea reglementării în materie) art. 15 (reglementări speciale și derogatorii) art. 16 (privind evitarea paralelismelor), art. 17 (asanarea legislației) din Legea 24/2020, fapt ce conduce la neconstituționalitatea legii în ansamblu, întrucât legea este lipsită de claritate și predictibilitate.

Acest artificiu legislativ conduce la apariția unor situații de incoerență și instabilitate legislative contrare principiului securității raporturilor juridice în componența sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii prevăzut de art. 1 alin. (5) din Constituție întrucât **Legea nr. 55/2020 are același obiect de reglementare cu cel al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 68/2020.**

În acest sens este și practica Curții Constituționale care, în comunicatul CCR din data de 13.05.2020 privind neconstituționalitatea propunerii de lege privind rambursarea creditelor,

arată că „ În urma deliberărilor, Curtea Constituțională, cu unanimitate de voturi, a admis obiecția de neconstituționalitate și a constatat că Legea pentru suspendarea rambursării creditelor este neconstituțională, în ansamblul său. Curtea a constatat că Legea pentru suspendarea rambursării creditelor determină apariția unor situații de incoerență și instabilitate legislative contrare principiului securității raporturilor juridice în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii, prevăzut de art.1 alin.(5) din Constituție, întrucât are același obiect de reglementare cu cel al Ordonanței de urgență a Guvernului nr.37/2020 privind acordarea unor facilități pentru creditele acordate de instituții de credit și instituții financiare nebancare anumitor categorii de debitori, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.261 din 30 martie 2020, și anume suspendarea până la 9 luni dar nu mai mult de 31 decembrie 2020 a obligației de plată a ratelor, dobânzilor și comisioanelor aferente împrumuturilor acordate debitorilor de către creditorii. ”

În al doilea rând, Legea în ansamblul său încalcă **principiul proporționalității** întrucât măsurile adoptate în temeiul acesteia nu sunt necesare contextului actual în care ne aflăm, respectiv stare de alertă, ba mai mult, sunt chiar mai drastice decât cele implementate pe perioada stării de urgență, singura de altfel, recunoscută de Constituție.

În acest sens, arătăm că în preambulul legii se precizează faptul că aceasta a fost adoptată în considerarea „necesității instituirii, inclusiv la nivel legislativ, în contextul existenței **unei situații de urgență de amploare și intensitate deosebită**, a unor mecanisme care să protejeze, în mod adecvat și cu prioritate, drepturile convenționale, unionale și constituționale la viață, la integritate fizică și la ocrotirea sănătății și având în vedere obligația instituită de Legea fundamentală în sarcina statului de a lua măsuri pentru asigurarea igienei și a sănătății publice a cetățenilor”

Această afirmație denotă faptul că, încă din preambulul legii, se încalcă în mod voluntar **principiul proporționalității restrângerilor de drepturi și libertăți constituționale**, de vreme ce legea și actele subsecvente acesteia nu își propun să ia măsuri adecvate situației (neoficial) epidemice, ci măsuri *amplificate*, adică disproporționate atât în raport de precedentă stare de alertă (declarată joi noaptea, în urma declarării sale, pe data de 14 mai, de către Președintele Comitetului National pentru Situații de Urgență), cât și în raport de starea de urgență care a expirat în 14 mai și care conținea mai puține și mai laxe restricții de drepturile și libertăți decât conține actuala stare de alertă declarată în data de 18 mai.

Trebuie menționat faptul că, în România, **nu există** un act normativ prin care să se fi declarat **oficial** starea de epidemie la nivel național, ca atare, nu se poate considera că Legea nr. 55/2020 a fost adoptată pentru a se înlătura consecințele unei epidemii.

De altfel, măsurile adoptate prin actul normativ atacat nu sunt de natură a înlătura anumite efecte ale unei eventuale stări de epidemie, întrucât măsurile adoptate prin actul subsecvent

Legii, și ne referim la HG nr. 394/2004, nu sunt proporționale cu situația actuală, ba mai mult, pot aduce grave prejudicii sănătății publice și chiar scopului în sine al legii, respectiv prevenirea și combaterea infectării cu COVID 19.

Cu titlu de exemplu:

Măsura instituită la art. 1 pct. 1 din Anexa nr. 2 la Hotărârea de Guvern, actul subsecvent Hotărârii de Guvern și anume „*în spațiile publice închise, spațiile comerciale, mijloacele de transport în comun și la locul de muncă se instituie obligativitatea purtării măștii de protecție, în condițiile stabilite prin ordinul comun al ministerului sănătății și ministerului afacerilor interne, emis în temeiul art. 13 și art. 71 alin. (2) din Legea 55/2020*”, nu este o reală măsură de protecție și reprezintă, în realitate, un pericol de îmbolnăvire, respectiv de agravare a stării actuale de sănătate pentru persoanele care suferă de afecțiuni respiratorii care fac dificilă respirația chiar și în condiții normale. Așadar, în contextul în care, chiar și în lipsa acestei măști, capacitatea unor persoane de a respira este afectată, cu atât mai mult purtarea permanentă a măștilor de protecție va agrava situația de sănătate a acelei persoane. Totodată, această stare de disconfort și hipoxie poate afecta capacitatea persoanei de a-si exercita activitatea profesională, întrucât obturarea căilor nazale face imposibilă respirația normală.

Această măsură, de altfel inutilă dacă observăm avertismentele producătorilor în legătură cu ineficiența contra covind-19 a măștilor, recomandările Organizației Mondiale a Sănătății și sfaturile specialiștilor în domeniu, nu permite nicio derogare în favoarea acelor persoane care nu pot fizic să poarte această mască din cauza unor probleme de sănătate la nivelul căilor respiratorii sau al pielii, ceea ce înseamnă o grava discriminare pe criterii de boală a celor în cauză. Persoanele care suferă de astfel de probleme de sănătate nu vor putea să intre în supermarket-uri, în mijloace de transport în comun, în scoli și universități, la instanțele de judecată sau în incinta instituțiilor publice.

Pe de altă parte, triajul epidemiologic constând în luarea temperaturii corporale la intrarea în spațiile închise aduce atingere dispozițiilor art. 13 din Legea nr. 46/2003 privind drepturile pacientului, întrucât o procedură medicală trebuie efectuată de un cadru medical și cu consimțământul informat și prealabil al pacientului.

În plus, din perspectiva principiului proporționalității, prevăzut de art. 53 din Constituție, triajul epidemiologic nu este doar o restrângere disproporționată a drepturilor și libertăților, ci chiar o măsură inutilă și ilogică, întrucât temperatura corporală comportă fluctuații în funcție de diverși factori, cum ar fi expunerea la o temperatură ridicată, dereglări hormonale, diverse probleme de sănătate, stări emotive etc., ceea ce înseamnă că scanarea termică a persoanei nu garantează sub nicio formă prevenirea și combaterea răspândirii virusului COVID – 19. În plus, analiza și diagnosticul privind infectarea cu virusul COVID -19 se realizează de către medici în context clinic, prin coroborare cu alte simptomatologii și nicidecum de către reprezentanții entităților publice sau private, așa cum prevede actul atacat.

Inutilitatea acestei măsuri rezidă și în faptul că în lipsa unui text legal care să prevadă obligativitatea omologării aparatelor de măsurare a temperaturii corporale și totodată a unui personal medical care să efectueze această operațiune poate conduce la situații în care temperatura este măsurată eronat, ipoteză în care fie persoana va fi în mod greșit izgonită din spațiul închis, fie va fi lăsată în mod greșit în spațiul închis, alături de cei pe care îi va putea infecta cu mai multa „eficiență”, data fiind relaxarea celor din spațiul închis, care se încred în instrumentul de scanare că nu a „permis” pătrunderea persoanelor riscante (din punctul de vedere al răspândirii covid-19) în acel spațiu închis.

De asemenea, trebuie spus că pacienților cu boli cronice, pacienților cu boli acute, pentru care urgența este evidentă, precum și pacienților care necesită proceduri medicale complexe, care nu se pot efectua decât în spital (dializa, chimio sau radioterapie, recuperare funcțională prin fizioterapie, naștere asistată etc.) li se refuză temporar accesul în spitalele „dedicate” infecției cu covid-19, infecție care este tratată cu prioritate chiar și în situația în care cei afectați sunt asimptomatici, deci sunt sănătoși întrucât nu au semne evidente de boală. Întrucât tot efortul din sistemul medical se concentrează pe combaterea infecției cu covid-19 (care nu a afectat decât maxim 15 mii de persoane, cifra valabilă la data formulării prezentei cereri), accesul tuturor celorlalți pacienți la medicamente gratuite sau compensate este limitat, cu consecințe grave în privința stării de sănătate a fiecăruia dintre aceștia.

Toate aceste exemple sunt de natură a întări afirmația că Legea, în ansamblul său, încalcă **principiul proporționalității restrângerilor de drepturi și libertăți constituționale**, cât și **condiția ca măsura să fie necesară pentru prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav**.

Or, așa cum am arătat în cele ce preced, nu ne aflăm în niciuna dintre ipotezele avute în vedere de textul constituțional.

I.2. Neconstituționalitatea articolelor 4 alin. 1), 3) și 4), art. 6 alin. 1 lit. c), a art. 9 alin. 4) și ale art. 13 din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19 (denumită în continuare „Legea nr.55/2020”).

Legea nr.55/2020 conferă Guvernului competența de a institui starea de alertă.

Dacă starea de alertă se instituie la nivel național, Hotărârea de Guvern de declarare a stării de alertă este supusă aprobării Parlamentului. Întrucât este de natura a antrena restrângeri de drepturi și libertăți fundamentale, starea de alertă este supusă unui regim constituțional strict, similar stării de urgență.

În consecință, este obligatorie respectarea condițiilor statuate de art. 53 din Constituție referitoare la restrângerile exercițiului drepturilor și libertăților constituționale.

În primul rând, articolele menționate mai sus sunt neconstituționale întrucât **drepturile și libertățile constituționale pot fi supuse numai unor limitări temporare** ale exercițiului lor și numai prin lege, ca act juridic al Parlamentului; nu sunt permise astfel de restrângeri prin OUG, HG sau Ordin de ministru; dacă, așa cum rezulta din art. 115 alin.6 din Constituție, nu pot fi restrânse drepturi și libertăți constituționale, cu atât mai puțin nu se poate ajunge la o asemenea finalitate printr-o hotărâre de guvern.

Potrivit dispozițiilor Constituției, **nu este permisă completarea legii printr-o Hotărâre de Guvern adoptată la propunerea Ministerului Sănătății în colaborare cu Ministerul Afacerilor Interne**; în acest sens este și Decizia CCR nr. 157/2020²; de asemenea, în data de 13.05.2020, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate formulată de Avocatul Poporului și a constatat că dispozițiile art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență sunt constituționale în măsura în care acțiunile și măsurile dispuse pe durata stării de alertă **nu vizează restrângerea exercițiului unor drepturi sau a unor libertăți fundamentale**³.

Or, în cazul de față, articolele sesizate permit ca printr-o Hotărâre de Guvern să se instituie restricții în ceea ce privește o serie de drepturi și libertăți garantate prin Constituție, cum ar fi dreptul la viață, precum și dreptul la integritate fizică și psihică, libertatea individuală, libera circulație, viața intimă, familială și privată, dreptul la învățătură, dreptul la ocrotirea sănătății și libertatea întrunirilor.

În al doilea rând, articolele menționate mai sus sunt neconstituționale întrucât drepturile și libertățile constituționale pot fi limitate în exercițiul lor numai pentru cazuri justificate de

²Curtea a reținut că „82.Potrivit normei constituționale, exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav. Restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică. Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o (care este aceeași cu cea care a determinat instituirea stării de urgență), să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății (...); 90. Este incontestabil faptul că legislația care prevede regimul juridic al unor situații de criză ce impun luarea unor măsuri excepționale presupune un grad mai sporit de generalitate față de legislația aplicabilă în perioada de normalitate, tocmai pentru că particularitățile situației de criză sunt abaterea de la normal (excepționalitatea) și imprevizibilitatea pericolului grav care vizează atât societatea în ansamblul său, cât și fiecare individ în parte. Cu toate acestea, generalitatea normei primare nu poate fi atenuată prin acte infralegale care să completeze cadrul normativ existent. De aceea, decretul Președintelui va cuprinde doar măsurile care organizează executarea dispozițiilor legale și particularizează și adaptează respectivele dispoziții la situația de fapt existentă, la domeniile de activitate esențiale pentru gestionarea situației care a generat instituirea stării de urgență, fără a se abate (prin modificări sau completări) de la cadrul circumscris prin normele cu putere de lege. (...) 92. Sub acest aspect, din analiza cadrului normativ constituțional și legal, Curtea constată că, în domeniul instituirii stării de urgență, autoritățile statului exercită competențe partajate. Parlamentul are competența de legiferare, prin lege organică, a regimului stării de urgență, stabilind situațiile premisă care pot determina instituirea stării de urgență, procedura instituirii și încetării stării, competențele și responsabilitățile autorităților publice, posibilitatea restrângerii drepturilor și a libertăților fundamentale ale cetățenilor, obligațiile persoanelor fizice și juridice, măsurile care se pot dispune pe durata stării de asediu, sancțiunile aplicabile în cazul nerespectării prevederilor legale și a măsurilor dispuse.”

³În motivarea acestei decizii, Curtea Constituțională a reținut că acțiunile și măsurile dispuse pe durata stării de alertă, în temeiul dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2004, nu pot viza drepturi sau libertăți fundamentale. De asemenea, Curtea constată că legiuitorul delegat nu poate delega la rândul său unei autorități/entități administrative ceea ce el însuși nu deține în competență. Așa cum Curtea a statuat în mod constant, din coroborarea normelor constituționale cuprinse în art. 53 alin. (1) și în art. 115 alin. (6) rezultă că afectarea/restrângerea drepturilor sau libertăților fundamentale nu se poate realiza decât prin lege, ca act formal al Parlamentului. (paragraful 89).

necesitatea înlăturării unei calamități naturale ori a consecințelor unui dezastru sau ale unui sinistru deosebit de grav; nu exista, în mod oficial, o stare de epidemie, deci nici calamitate naturală; de asemenea, nu exista un dezastru ale cărei consecințe să fie înlăturate prin starea de alerta, întrucât cei cca 15 mii de pacienți testați pozitiv cu covid-19 (inclusiv cei asimptomatici, adică cei sănătoși) pot fi cu ușurință tratați în sistemul național sanitar întrucât, în prezent, mai mult de 80% din capacitatea spitalelor „dedicate” covid-19 sunt neocupate cu pacienți (proba acestei constatări fiind declarațiile oficialilor⁴), numărul persoanelor infectate fiind, la data instituirii stării de alerta (18 mai 2020) mai mic decât numărul persoanelor vindecate, cele mai multe pe cale naturală.

În fine, măsurile sunt disproporționate în raport de situația faptică pe care intenționează să o îndeplinească, lucru care reiese în mod evident nu numai din scăderea vizibilă a cazurilor de infectare în raport de perioada stării de urgență, ci și din faptul că starea de urgență este, în ordinea gravității, mai severă decât starea de alertă.

Față de aceste aspecte, vă solicităm să dispuneți **sesizarea Curții Constituționale**, în principal, cu neconstituționalitatea Legii 55/2020 în ansamblul său, și în subsidiar, cu neconstituționalitatea art. 4 alin. 1), 3) și 4), art. 6 alin. 1 lit. c), a art. 9 alin. 4) și ale art. 13 din Legea nr. 55/2020.

II. Neconstituționalitatea Hotărârii nr. 5/2020

În primul rând, arătăm faptul că, pronunțându-se cu privire la legalitatea și constituționalitatea măsurilor adoptate prin Decretul Președintelui nr. 195/2020 de instituire a stării de urgență, Curtea Constituțională⁵ a statuat că deși, nu se poate pronunța cu privire la constituționalitatea actului emis de Președinte din perspectiva depășirii competențelor sale constituționale, totuși, „*având în vedere natura juridică a decretului Președintelui de act administrativ normativ supus încuviințării Parlamentului, Curtea a constatat că forul legiuitor avea obligația de a-l supune controlului parlamentar, iar prin hotărârea adoptată să sancționeze exercitarea ultra vires a competențelor legale de către Președintele României, doar o atare hotărâre fiind susceptibilă de contestare la Curtea Constituțională, în baza art.146 lit. l) din Constituție*”

Ca atare, Curtea Constituțională statuează că Hotărârile Parlamentului pot fi suspendate controlului de neconstituționalitate pe care îl efectuează Curtea în temeiul procedurii instituite de art. 146 lit. d) din Constituția României.

⁴https://www.stiripesurse.ro/gabriela-firea-luata-la-intrebari-de-gh-piperea-de-ce-sunt-spitalele-atat-de-goale-in-ciuda-faptului-ca-in-romania-sunt-atatia-bolnavi-cronici_1466165.html

⁵Comunicatul CCR din data de 6 mai 2020 cu privire la soluția dată în soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art.9, art.14 lit.c1)-f) și art.28 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.1/1999 privind regimul stării de asediu și regimul stării de urgență, precum și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr.34/2020 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.1/1999 privind regimul stării de asediu și regimul stării de urgență, în ansamblul său.

În al doilea rând, Hotărârea nr. 5/2020 încalcă prevederile art. 53 din Constituție întrucât acestea prevăd explicit și imperativ **că restricții ale drepturilor și libertăților fundamentale pot fi impuse doar prin lege, or Hotărârea Parlamentului de încuviințare a Hotărârii de Guvern nu este lege**. Ca atare, acest artificiu legislativ nu poate înlătura neconstituționalitatea actului ci mai degrabă confirmă încă odată anomalia legislativă creată de Legea nr. 55/2020.

În al treilea rând, așa cum am evidențiat mai sus, nici această Hotărâre nu justifică proporționalitatea măsurilor încuviințate și necesitatea acestora, astfel încât să se impună o restrângerea atât de drastică a drepturilor și libertăților fundamentale garantate de Constituție.

Pentru toate motivele dezvoltate supra și reținând încălcarea drepturilor fundamentale, vă solicităm sesizarea de urgență a Curții Constituționale cu următoarele excepții de neconstituționalitate:

I. în principal, a Legii nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19 **în integralitate**, și **în subsidiar, a art. 4 alin. 1), 3) și 4), art. 6 alin. 1 lit. c), a art. 9 alin. 4) și ale art. 13 din Legea nr. 55/2020** privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19 (denumită în continuare „Legea nr.55/2020”).

II. Hotărârea nr. 5/2020 pentru încuviințarea stării de alertă și a măsurilor instituite prin Hotărârea Guvernului nr. 394/2020 privind declararea stării de alertă și măsurile care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, în integralitate (denumită în continuare „Hotărârea nr. 5/2020”).

PREȘEDINTE,
CRISTIANA MATE

